

Medalionul fermecat și o aventură de neuitat

Autor: **Maria Muntean, de 11 ani**

Alex este un băiat înalt, cu părul negru, ochii verzi ca frunza crudă și cu un surâs ștrengăresc pe chipul său de 13 ani. Este în clasa a VII-a și e cel mai năzdrăvan din clasă, iar profesorii au mereu de furcă cu el. Cu toate acestea, este un geniu al matematicii și are o memorie de invidiat. A făcut timp de 4 ani spadasism și e un gimnast neîntrecut.

Tocmai acest băiat mergea îngândurat și posomorât pe trotuarul ud de la ploaia ce nu mai contenea, iar de ce era supărat nu are rost să mai povestesc. Cert este că ceva îi atrăsese atenția, deoarece se îndreptase spre un gard de la marginea drumului. Se aplecase și acum se uita curios spre o cutie mică și murdară. Se asigură că nimeni nu o pierduse de curând, apoi o băgă în buzunarul gecii și își continuă drumul, ajungând acasă.

După ce mănă, Alex urcă la el în cameră. Acolo șterse cutia găsită și observă cu surprindere că aceasta avea niște modele foarte frumos sculptate pe capac. O deschise și ce găsi acolo îl făcu să scape un strigăt de uimire.

Pe căptușeala moale de catifea din interiorul cutiei se afla un mic medalion cep părea făcut din aur, căci era magnific. Cu mâinile tremurânde, Alex îl ridică și observă că pe spatele acestuia era o propoziție scrisă într-o limbă necunoscută. Apoi îi veni ideea să și-l pună la gât.

De cum și-l puse simți o arsură puternică pe piept și apoi o răceală ca de gheață. Încercă să îl dea de jos, dar... vai! Lanțul medalionului parcă se făcuse mai mic și nu îi mai trecea peste cap. Speriat, începu să țipe când văzu că din acesta ieșise un fascicul subțire de lumină care formase o poartă ca un vârtej, ce îl absorbea înăuntru.

Alex fu absorbit de vârtej. Cădea ca printr-o apă, iar pe lângă el se prelingeau tot felul de bucle și cercuri viu colorate. De pretutindeni se auzea un zgomot infernal.

În sfârșit, vârtejul se termină, și Alex se izbi de ceva tare, ce părea a fi pământ. Portalul se închise, iar el se trezi că într-un întuneric deplin.

Nu știa unde ajunsese, nici dacă mai era pe Pământ. Cert era un lucru: în locul acela era foarte multă liniște.,,*Cam prea multă liniște.*” - gândi Alex. Și un fior de spaimă îi trecu pe șira spinării.

Deodată tresări puternic, căci auzise cel mai ciudat lucru pe care se aștepta să îl audă: un cântat - cât se poate de normal - de *cocoș*. Și, chiar atunci, primele raze ale soarelui colorară cerul într-un roz-palid minunat.

În sfârșit, Alex putea să vadă unde aterizase: se afla la marginea unui sat tare ciudat. Avea niște căsuțe foarte mici, care arătau de parcă un copil mic se jucase cu acuarele pe ele, mângâindu-le în tot felul de culori. Iar locuitori erau și mai ciudați, cu statura lor mică, de un metru, și un zâmbet nefiresc pe chipurile înguste. Păreau nebuni, deoarece după părerea lui Alex tot ce făceau părea fără sens. Speriat de aceste creaturi, băiatul hotărî că era mai bine să nu întrebe nimic despre locul în care se afla, ci să plece cât mai repede de acolo, înainte de a fi observat de cineva.

Cu acest gând în minte se îndreptă neobservat către o pădure din apropiere. Acolo găsi o potecă pe care se hotărî să o urmeze.

Mergea deja de ceva timp pe poteca care nu părea foarte circulată, deoarece mai peste tot copacii își întinseseră rădăcinile groase de care trebuia să te ferești.

Deodată se împiedică și căzu cât era de lung. Furios, apucă lucrul din cauza căruia se împiedicase și observă că era o păpușă banală de cârpă, pare-se făcută de mână. Dădu să o arunce, dar încremeni, deoarece se întâmplase cel mai ciudat și mai sinistru lucru pe care îl trăise vreodată Alex: păpușa vorbi cu grai omenesc, ba chiar cu limba pe carea o cunoștea el.

-Te rog, nu mă arunca! Doar eu știu cum poți să te întorci acasă, rosti ea.

De spaimă, Alex scăpă păpușa pe jos.

- Cum de poți vorbi? Și de unde știi ce vreau? Mă cunoști cumva? Cine ești tu? Și de unde vii? Dădu el drumul potopului de întrebări.
- O să îți răspund pe rând. În primul rând, eu sunt păpușa Merindela și vin din Țara Jucăriilor, locul în care se duc toate jucăriile din lume după ce au fost uitate de proprietarii lor. Și da, te cunosc chiar foarte bine, Alex Zirian. De unde, nu o să îți spun, va trebui să descoperi singur pe parcurs. În ultimul rând, să știi că te pot ajuta să găsești drumul înapoi spre casă, dar să știi că nu va fi ușor.

Apoi păpușa îi povesti că trebuie să fure o buruiănă magică de la un pitic din apropiere. Partea cu rădăcină a plantei trebuia să o fiarbă până ce devenea un somnifer.

Cu acesta îl va adormii pe motanul lui Moș Garfon, ca să îl poată călca pe coadă. Dacă va reuși, Moș Garfon îi va spune cum să îl prindă pe Artox, un cal năzdrăvan ce era singurul care știa unde se află Peștera cu apa Imaginații și a Dorinței, care îl putea duce acasă. La sfârșit, păpușa încheie spunând că, dacă va fi rănit sau bolnav, să folosească cealaltă parte a buruienii.

După ce o ascultă atent, Alex o întreabă despre misteriosul medalion. Păpușa îi răspunse că dacă va urma mereu strălucirea medalionului, iar dacă acesta va fi fierbinte îl va duce la casa lui Moș Garfon. Însă dacă medalionul se va răci, acest lucru însemna că acolo e pericol mare. Apoi păpușa îi mai spuse că dacă își va aminti cine este ea, atunci îi va veni în ajutor.

Mirat peste măsură de această întâlnire, Alex își continuă drumul și ajunse repede la casa piticului. Se uită prevăzător de jur împrejur și, nevăzând pe nimeni, sări gardul. Mergând cu atenție printre plantele din grădină ochii îi căzură pe un ghiveci ce conținea o plantă ce arăta întocmai descrierii pe care o făcuse păpușa. Dădu să se apropie, dar răceala medalionului îl opri. Un gând îi trecu prin minte „*Locul acesta pare mult prea liniștit, aici e un lucru dubios*”. Privi cu mai multă atenție planta și observă că aceasta pălpâia la fel ca o hologramă. Dându-și seama de capcană se gândi cum ar putea să găsească adevărata buruiană și îi veni o idee.

Luă un băț lung și începu să verifice toate buruienile care păreau a fi adevărate. Apoi dădu peste un geam deschis și îi veni nesăbuita idee de a intra înăuntru. Se urcă pe pervaz și sări în casa care avea un acoperiș foarte jos. Iar în momentul acela dădu peste adevărata plantă, care se afla într-un ghiveci înconjurat de sârmă.

Cum-ne-cum, reuși, după multe străduințe, să ia planta și să o ia la fugă. Însă piticul - care se întorsese între timp acasă - îi luă urma, iar Alex îi simțea răsuflarea în ceafă. Simțind că îl părăsesc puterile își puse dorința să ajungă la Moș Garfon. Imediat fu învăluit într-o lumină caldă și, deschizând ochii, se văzu pe o plajă sălbatică, înconjurată de o pădure deasă și de niște tufișuri cu fructe roșii. La picioare văzu o sabie pe jumătate îngropată. Surprins, o ridică din nisipul fierbinte.

Apoi, de nicăieri apăru un monstru piton-tigru-Grizzly, care îl atacă. Cei doi se luptară timp de o oră, dar Alex nu ar fi putut birui dacă nu i-ar fi venit ideea să arunce în

gura lighioanei fructele roșii otrăvite, care o făcură pe bestie să fie din ce în ce mai amețită. Apoi Alex îi dădu lovitura fatală.

După victoria asupra lighioanei, Alex își vindecă rănile cu suc de buruiană. Apoi merse și adormi motanul, îl călcă pe coadă și află de la Moș Garfon tot ce voia să știe.

Acum stătea la un râu și aștepta momentul când Artox va veni să se adape. Iată că acesta sosi, iar Alex îi aruncă în ochi 3 ace de brad, după îndrumările bătrânului.

În timp ce calul era confuz, Alex îi sări în spinare. Apoi, luându-și medalionul de la gât atinse calul pe urechi. Imediat calul se cumiți, iar Alex îi spuse unde voia să ajungă. Calul o porni la galop mai repede decât o mașină de curse.

Pe drum făcu multe isprăvi: salvă o prințesă de un balaur, un regat de un șarpe al mărilor și multe altele. Peste tot pe unde trecea Alex călare pe Artox era cunoscut ca **Salvatorul** ce îl răpusesese pe Takalotum - animalul care era tigru-piton-urs Grizzly -, bestia de la malul mării. Și se mai povestește, pare-se, și acum de isprăvile lui Alex.

Ei, și uite că după câteva zile au ajuns, după multe peripeții la Râul Stelelor Reci. Aici era granița cu Tărâmul Focului Nestins, unde se afla Apa Imaginației și a Dorinței.

Trebuie să mai știți că, în afară de Creaturile de Foc și de dragoni, orice ființă vie care intră în acel tărâm se va simți tare amețită, îi va clocoti sângele în vene, iar în cele din urmă va muri.

Însă Artox avea și de data asta o salvare. El își învăță stăpânul cum să se scalde în râu, ca să capete imunitate timp de o oră la fierbințeală. Apoi, calul își luă rămas bun și se pierdu în zare.

Alex găsi peștera în care era apa fermecată. Acolo însă dădu de un manuscris vechi ce spunea că după ce bei apa trebuie să îți imaginezi cum și de ce vei pleca în locul în care vrei să ajungi. Iar dacă cumva îți trece prin minte chiar și un mic gând de îndoială nu vei mai putea niciodată să te întorci acasă și vei rămâne prizonier în peșteră pentru todeauna.

După ce citi acestea, Alex luă o gură de apă și se gândi la cel mai drag lucru pe care îl avea acasă: **Familia**. Apoi își concentră toată imaginația pe care o avea și... încet, încet începu să dispară. Jumătate din el deja ajunsese în camera lui, în timp ce cealaltă parte rămăsese în peșteră. Alex știa că acesta e cel mai culminant punct, căci dacă acum l-ar fi luat îndoiala ar fi rămas pe vecie prins la mijloc între cele două lumi.

Și chiar atunci făcu greșeala, iar mintea începuse să i se întunece. Deodată, însă, își aduse aminte cine era, de fapt, păpușa. După care totul se întunecă, pentru o clipă, și apoi simți că este tras de cineva în camera lui, iar la ureche îi susură o voce blândă, care îi spuse: *Da, e adevărat, eu sunt păpușa din pod și am venit să te salvez. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru Arlandar, regatul imaginației.*

Apoi păpușa rosti: *Pune-ți o dorință, crede în tine și imaginează-ți!* Iar acest lucru, dragii mei, era scris și pe medalionul fermecat de la gâtul lui Alex. În tot acest timp, el s-ar fi putut întoarce repede casă, trebuia doar să creadă că va reuși.

Sfârșit